

19 | ZÁŘÍ 2022

JSEM JEDNO UCHO

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s.

Cena 80 Kč

Michal Stanovský:

„Na každý závod jdu hlavně s tím, že si to užiji.“

TÉMA

Deaflympiáda

Sledujte nás!

Chcete poznat životní příběhy dalších osobností Jsem jedno ucho?
Příběhy najdete zde www.snn-cr.cz/JSEM-JEDNO-UCHO.

A pokud ještě nejste fanoušky naší FB stránky Jsem jedno ucho www.facebook.com/JsemJednoUcho, určitě to napravte! :-)

 /JsemJednoUcho

 /JsemJednoUcho

Přístě se těšte:

Téma: Příspěvky pro lidi se sluchovým handicapem aneb víte, na co máte nárok?

Dvacáté číslo časopisu Jsem jedno ucho vyjde **14. 11. 2022**.

Příspěvky, prosím, posílejte na e-mail: cezova@snn-cr.cz do 15. 10. 2022.

NEHLUCHNI!

Víte, jaký je rozdíl mezi sluchátky, sluchadly a naslouchátky?

Sluchátka chrání sluch například na koncertech.

Sluchadla jsou kompenzační pomůckou, pomáhají k lepšímu slyšení, předepíše je foniatr.

Naslouchátka jsou pouhými zesilovači zvuku, nepomáhají k lepšímu slyšení, mohou trvale poškodit sluch! **#Neohluchni**

Středočeský kraj

Královéhradecký kraj

Kopřivnice

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktorky Veronika Cézová	4
Zamyšlení maminky a dcery Barbora Vachoutová a její maminka	5
Rozhovor Barbora Vachoutová	7
Téma Deaflympiáda – historie a současnost	9
Téma Deaflympiáda – medailonky	10
Osobnost Michal Stanovský	12
Historické okénko Josef Zeman	15
To jsme my Denisa Vacková	16
Mluví se o nás Jsme v médiích!	18
Sociální služby Zvyšování kvality sociální služby	22
Svazem letem světem Co se u nás událo	24
Reportáž VOŠ, SŠ, ZŠ a MŠ Hradec Králové	30
BYLI JSME PŘI TOM!	
Základní organizace neslyšících Ústí nad Labem	35
Spolek neslyšících Plzeň	35
Centrum pro zdravotně postižené Zlínského kraje o.p.s.	36
Spolek neslyšících Břeclav	36
Pražský spolek neslyšících	37
Základní organizace nedoslýchavých Ostrava-Poruba	37
Evropský projekt míří do finále	38
Pozvánka Pevnost Franzensfeste	39
Pozvánka Pivovar Nymburk	40
Pozvánka Elektrárna Temelín	41
Pozvánka Kampa Neslyšícím	42
Životní jubileum Radka Klinderová	44

TEXT: Veronika Cézová

FOTO: Veronika Cézová

ÚVODNÍ SLOVO ŠÉFREDAKTORKY

„Vítám tady všechny. A obzvláště naše vzácné hosty.“

To byla věta, kterou pronesl na slavnostním večeru v Hradci Králové na předávání Cen Mosty jeden z místních politiků. V kontextu dalších vět měl na mysli zpěvačku Helenu Vondráčkovou, saxofonistu Felixe Slováčka či různé funkcionáře a sponzory, kteří předávali ceny.

Přestože už je to více než čtvrt roku, co jsem to slyšela, čas od času si na tuto větu vzpomenu. A když jsem připravovala tento časopis, který právě držíte v ruce nebo čtete na svém tabletu/počítači/mobilu, uvědomila jsem si – s blížícím se křtem páté knihy Jsem jedno ucho v Karolinu Univerzity Karlovy – jak mi tato věta stále přijde... No, minimálně zvláštní. Možná až nepatřičná.

Obzvláště, když byla pronesená na slavnostním večeru, který patřil lidem s různými druhy handicapu. A těm, kteří jim pomáhají.

Dnes, na začátku srpna, když píši toto úvodní slovo do zářijového časopisu, jsem si vzpomněla právě na slova o vzácných hostech. A představila jsem si, jak bych na křtu takto vítala hosty. Mohla bych takto otitulovat tzv. VIP osobnosti? Milana Peroutku či Pepu Melena?

V životě jsem během stovek rozhovorů poznala, že mnoho lidí, kterým média přirrhla nálepku ‚VIP‘, jsou velmi skromní lidé. A to je případ i Milana či Pepy.

Ano, jsou slavní. Ale je na ně také více vidět. Každý jejich přešlap se dozví veřejnost a hojně ho rozebírá. Ale i oni mají ‚své dny‘, svá trápení. A jsou chvíle, kdy by si přáli být neviditelní. ‚Obyčejní‘...

Právě dnes při psaní těchto řádků si říkám, jak dlouho ve funkci bude třeba právě ten pán, který vítal ‚obzvláště vzácné hosty‘. V roce 2022 je vítá on. A po podzimních volbách nebo nějakých dalších je možná bude vítat někdo úplně jiný.

Právě dnes jsem také četla článek o některých mladých influencercech, kteří v pubertě chytili příležitost za pačesy, začali natáčet videa a podle mnoha lidí se tito lidé topili v penězích.

Ano, mnoho lidí jim závidělo. Závidělo jim nejen astronomické příjmy, ale i slávu, vliv...

Jenže ti stejní lidé viděli jen pozlátko. A někteří z influencerů teď dávají ruce pryč od celé této branže. Ten blyštivý svět v záři reflektorů jim mnohdy zničil vztahy i zdraví...

Zářijové číslo patří úspěšným deaflympionikům. Neslyšícím dřičům, kteří zasvětili svůj život sportu. Denně musí překonávat sami sebe, své limity.

Stejně tak to mají osobnosti Jsem jedno ucho. Když jsem v roce 2018 začala nabírat jejich neuvěřitelné příběhy, použila jsem už od prvního příběhu název OSOBNOST.

A dnes, v roce 2022, si stále stojím za tím, že za každým příběhem stojí neuvěřitelná osobnost. Člověk, který musel leckdy překonat svůj stud. Zábrany. A nejen vůči sobě, ale například i rodině, přátelům.

Mnohé osobnosti mi říkaly, že tím, co vyjde ‚černé na bílém‘, si třeba ověří, kdo je jejich přítel (a kdo si na něj jenom hraje).

Osobnosti mnohdy otevřely i rodinné křivdy, rány z minulosti, které zavál čas. Leckdo je však v sobě neměl vyřešené. A rozhovorem na ně chtěl své blízké upozornit. Samozřejmě, nebylo lehké o nich mluvit. A z druhé strany – věřím, že to pro mnohé rodiny nebylo lehké čtení...

Ale právě za to, co dokázaly osobnosti Jsem jedno ucho, jak upřímné byly k sobě a okolí... Za to vše jim patří obrovský dík. Jsou to Osobnosti. ■

Inspirativní počtení a buďte jedno ucho!

Vaše Veronika

šéfredaktorka a tisková mluvčí Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR

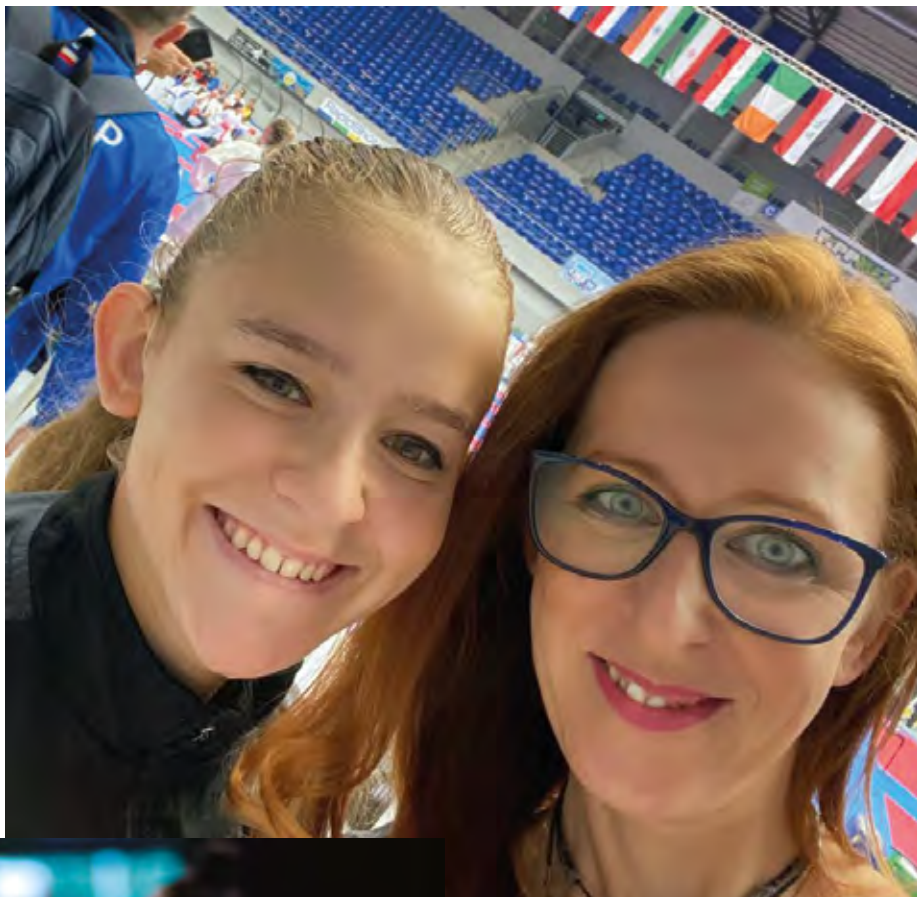
TEXT: Veronika Lapešová Vachoutová, Barbora Vachoutová
FOTO: archiv Báry Vachoutové, Ronei Foto Esporte

ZAMYŠLENÍ MAMINKY A DCERY

Příprava na deaflympiádu z pohledu maminky

Mé jméno je Veronika Lapešová Vachoutová. Jsem mámou čtyř krásných bytostí. Jednou z nich je i dcera Bára, která se narodila s těžkou vrozenou sluchovou vadou. Už odmalinka bylo jasné, že sice „pánbůh“ někde ubral, ale jinde zase přidal. Bára vynikala ve všech sportech. Prakticky jakýkoliv sport zkusí, všechno jí jde. Při tělocviku a různých soutěžích brzy předběhla i stejně staré kluky. A v devíti letech objevila vlastně náhodou karate. To jsem vůbec netušila, kam až nás tento objev zavede a že se díky němu dostane na deaflympijské hry do Brazílie.

Paradoxně tomu pomohla i doba covidová, protože nebytí odkladu deaflympiády z roku 2021 na rok 2022, Bára by nikam neodletěla. Věkový limit pro její soutěžní disciplínu je totiž striktní – 16 let. A Bára oslavila 16. narozeniny v letadle právě při letu do Brazílie nad oceánem.

A co tomu předcházelo? Termín deaflympiády byl optimistický z pohledu Barčina věku, ale nebyl už tak optimistický z ostatních důvodů. Bára se musela připravit nejen na tento životní závod, ale zároveň na přijímací zkoušky na střední školu a splnit potřebnou účast i za reprezentaci slyšících karatistů, kde je Bára součástí úzkého výběru reprezentace.

Když do toho člověk připočetl dvakrát onemocnění covidem a Vánoce, tak dodnes nechápu, jak jsme to všichni zvládli. *(smích)* Dalo to zabrat časově, finančně a psychicky. S pubertákem totiž nikdy nic není snadné. *(smích)* Já mám náročnou práci a potřebuji se věnovat i svým dalším dětem. Trochu si vyčítám, že půlrok před deaflympiádou musely děti přijmout fakt, že teď je méně času a prostoru na společný čas. A já jsem to nenesla dobře, máma totiž přirozeně chce dávat všem dětem přibližně stejně.

Hodně času jsem s Bárou trávila na cestách, hlavně na tréninky a závody.

Poslední měsíce před deaflympiádou jsme se soustředili na individuální přípravu s Janem Drobečkem. To ale znamenalo po práci a po škole sednout do auta, jet 250 kilometrů do České Lípy a 250 km zase zpět. O půlnoci jsme byly doma jako na koni. A druhý den škola, práce, povinnosti... Každý týden. K tomu kondiční tréninky, klubové tréninky, reprezentační tréninky, závody. Sečteno podhrzeno – za půlrok před deaflympiádou mám v autě za volantem najeto skoro 20 tisíc kilometrů. Ještěže opravdu ráda řídím a beru to jako formu relaxace.

Co se financí týká, i přesto, že se jedná o karate, šplhají náklady vysoko. Troufám si říct, že pro aktivního závodníka, potažmo jeho rodiče, to může znamenat výdaje v řádech statisíců. A nejinak tomu bylo i u nás. Bohužel sport neslyšících není tak populární a těžko se shání nějaký sponzor, který by úspěšné závodníky podpořil. Takže vše jde z kapsy rodičů. Není to vůbec jednoduché, protože jsou měsíce, kdy za tréninky a závod v zahraničí utratíme i 50 tisíc. Vše si totiž závodník a jeho doprovod musí hradit – letenky, ubytování, stravu...

A na tomhle místě chci poděkovat Českému svazu neslyšících sportovců a také SK Olympia Praha Deaf, kteří nám v tomto směru také pomohli, a hlavně dali Báře obrovskou šanci, kterou hned na prvních velkých závodech za neslyšící proměnila v bronzovou medaili pro Českou republiku.

Byla jsem během závodu s ní. Prožívala jsem obrovský stres, ale pak přišla nádherná euforie a obrovská radost, že to všechno mělo jeden obrovský smysl. A to proměnit Bářin sen v realitu – přivést medaili z olympiády. Když o tom Bára kdysi mluvila, tehdy jsme ještě ani netušili, že to bude z deaflympiády...

Příprava na deaflympiádu z pohledu dcery

Když nevíte, jak silná je konkurence, tak se musíte připravit na každou situaci

a nebýt překvapená. Jako každý rok jsem se zúčastnila závodů pro slyšící a snažila se každý den trénovat a připravovat se, dát do tréninků maximum. Bylo to velmi fyzicky náročné a cítila jsem více únavy. Chtěla jsem ukázat, že si tu medaili za to vše vážně zasloužím. Druhý týden v dubnu mě čekaly přijímací zkoušky na střední školy, takže bylo těžké soustředit se na tréninky a k tomu se připravovat na přijímací zkoušky, ale dalo se to zvládnout. S tréninky to ale bylo o něco těžší. Dojížděla jsem s mamkou každý týden na trénink karate do České Lípy, což znamenalo několik kilometrů tam a zpátky z Písku a plus k tomu jsem měla další tréninky s kondičním a klubovým trenérem v týdnu. Ale tohle jsme nějak vcelku v pořádku zvládaly. Za tohle všechno mi platila mamka ze svých peněz a za to jí moc děkuji. ■

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: archiv Bány Vachoutové, David Soeldner

BRONZOVÁ MEDAILISTKA BÁRA VACHOUTOVÁ: PRVNÍ SLOVA MAMKY PO ZÍSKÁNÍ MEDAILE? TO SI NEPAMATUJI. ALE VÍM, ŽE JSME BYLY OBĚ ŠŤASTNÉ

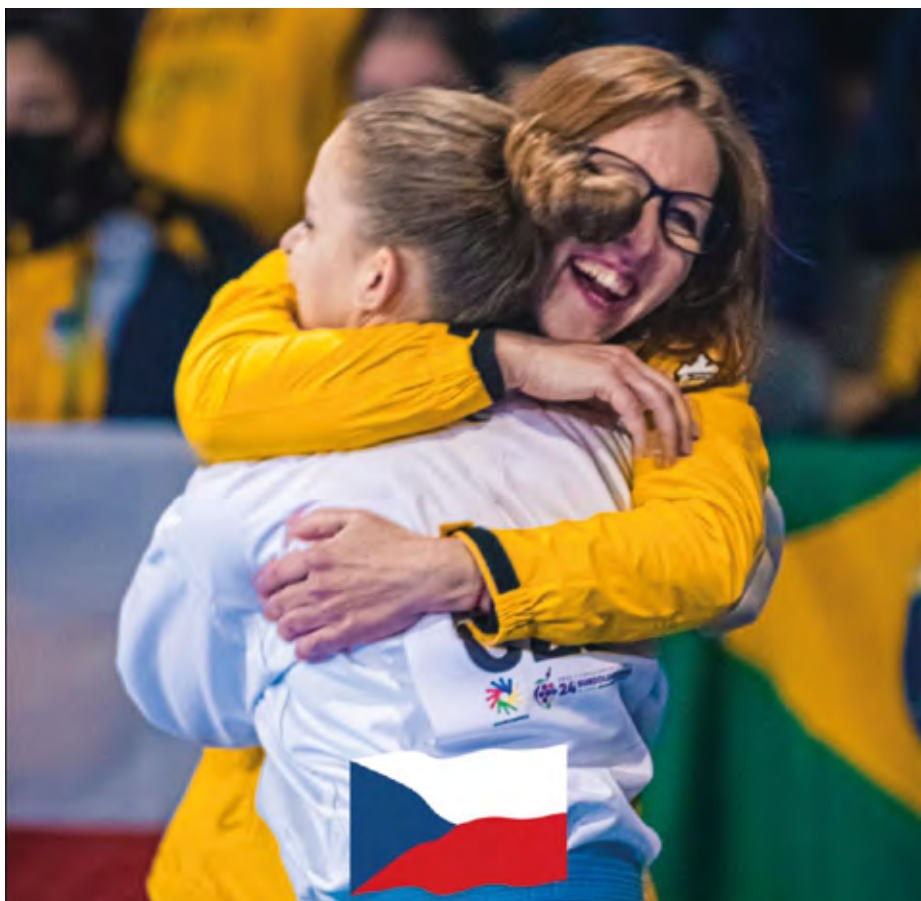
Poznala jsem ji před třemi lety jako dvanáctiletou cáčorku. Už tehdy měla Bára Vachoutová jedno nej. Byla jedinou neslyšící karatistkou v České republice. Na levém uchu měla stoprocentní ztrátu sluchu, na tom pravém devadesát. Přesto porážela slyšící soupeřky.

Maminka Veronika mi o ní tehdy říkala, že je – oproti zdravým dětem – tak trochu salámista.

„Když ostatní prohrají, pláčou. Když je Bára druhá, řekne, že dobrý... Někdy si myslím, že je to až na škodu, že v sobě nemá více soutěživosti... Ale jako maminku mě zase hřeje u srdce, když vidím, jaký má Barča vztah se soupeřkami, jak je kolikrát utěšuje...“

Za tři roky se toho u Bány hodně změnilo. Před týdnem oslavila 16. narozeniny. Nad oceánem – cestou do brazilského Sao Paula, kde se koná deaflympiáda.

A Bára – druhá z 23členné české výpravy – získala v pondělí pro Českou republiku první medaili. Bronzovou.

Báro, je to tvoje první deaflympiáda, zároveň jsi nejmladší členkou výpravy... S jakými pocity jsi letěla do Brazílie?

Hodně jsem se těšila, i když jsem samozřejmě zažívala stres z nového prostředí. Brala jsem to jako další novou zkušenost do své sportovní kariéry. Navíc jsem se těšila na konkurenci mezi sluchově handicapovanými, protože jsem vždy závodila se slyšícími.

Když zmiňuješ slyšící... Změnilo se něco od doby, kdy jsi mi říkala,

že jak jsi začala vyhrávat, musela jsi na závodech přestat používat sluchadla?

Nezměnilo. Od té doby, co mi to zakázali, závodím bez sluchadel. Zvykla jsem si...

Jaká jsi musela splnit kritéria, aby ses kvalifikovala do Brazílie?

Abych se mohla zúčastnit karate závodu, musela jsem mít určitý věk. Tedy 16 let a výše. To jsem splnila, když jsem letěla nad oceánem do Brazílie. *(smích)*

A když jsi přistála, co následovalo? Musela jsi na místě prokázat, že jsi neslyšící?

Po přiletu jsem šla na akreditaci. Tam se jde na audio, aby si ověřili, že je dotyčný neslyšící.

Měla jsi v den soutěže nějaký rituál?

Před závody si vždy připravím co nejvýhodnější taktiku, ale tady to bylo těžší, protože jsem neznala všechny své soupeřky. Také jsem měla zablokována

žáda, takže výkon nebyl úplně skvělý. Ale v kole, kde šlo o bronz, jsem zabojovala. A vyšlo to!

„Jsem ráda, že jsem mohla reprezentovat Českou republiku a přivést medaili, která pro všechny hodně znamená.“

Jaké podmínky panovaly v den závodu v hale?

Organizátoři se sice závod snažili co nejlépe připravit, ale moc se to nepo-

vedlo. Hala nebyla pořádně zakrytá, byla v ní zima, což pro závodníka není vhodné. Člověk potřebuje být zahřátý, aby mohl podat co nejlepší výkon. Tatami (povrch, na kterém se cvičí karate, pozn. redakce) bylo na judo, a ne na karate. Judo tatami má jiné vlastnosti, více klouže.

A jak vzpomínáš na Den D?

Jako na každém závodě jsem se rozvíchovala a připravovala, aby byl můj výkon co nejlepší. Byla jsem vylosováná do závodu se skvělou závodnicí z Itálie, s Mexičankou, Venezuelkou, Ukrajinkou, Íránkou a Japonkou.

V prvním kolem jsem postoupila jako druhá, měla jsem kolem 22,74 bodů, přede mnou byla Italka. V druhém kole postoupily jen čtyři závodnice, bylo rozhodování, o jakou medaili půjdu. I přes zaváhání jsem dostala kolem 23 bodů, ale nestačilo to na Italku. Byla jsem zklamaná, ale poté jsem zabojovala jako lev. Jako druhá jsem měla největší počet bodů, což znamenalo postoupení o bronz s Ukrajinou.

Jaké byly tvé bezprostřední pocity po zisku bronzové medaile?

Pocit byl skvělý, vůbec jsem nečekala, že to může takhle dopadnout. Jsem ráda, že jsem mohla reprezentovat Českou republiku a přivést medaili, která pro všechny hodně znamená.

V Brazílii byla s tebou mamka. Pamatuješ si na první slova, která ti řekla, když jsi vyhrála?

Ty jo, nevím. *(chvíli se odmlčí)* Teď jsem se na to zeptala mamky a ani jedna si to nepamatuje... Ale vím, že jsme obě byly šťastné. ■

Barbora Vachoutová (16)

Byl jí rok a půl, když rodiče začali mít podezření, že něco není v pořádku. Báře se ani ve dvou letech nerozvíjela řeč, což přišlo rodičům divně. Lékaři je však posílali domů vždy s tím, že jsou hysteričti.

Typickým příkladem, kdy rodičům začalo být divné, že Bára nereaguje, byla situace u televize. Rodina se dívala na pohádku. Rodiče najednou vypnuli zvuk, ale ona dál seděla, jako by se nic nedělo.

Až v Motole na foniatrii jim potvrdili, že je Bára neslyšící už od narození. Sluchadla dostala ale až ve 2,5 letech, na karate začala chodit až ve třetí třídě. Od začátku soutěžila ve dvou disciplínách – kumite a kata. Kumite je souboj se soupeřem, kata je imaginární souboj, kde hraje roli technika.

Protože Báře na soutěžích zakázali používat sluchadla (bez nich ztrácí orientaci v prostoru a narušuje se jí rovnovážné ústrojí v mozku), začala soutěžit pouze v disciplíně kata.

Soutěží za klub SK Olympia Praha SPS. Mezi její úspěchy patří například 1. místo v kategorii kata U18 v Budapešti v září 2021.

DEAFLYMPIÁDA

HISTORIE A SOUČASNOST

Letní deaflympiáda se konala v roce 1924 v Paříži. Duchovním otcem myšlenky uspořádání deaflympijských her byli Eugène Rubens-Alcais (1884–1963) a jeho kolega Antoine Dresse (1902–1998). Zimní deaflympiáda se poprvé konala až v roce 1949 v Seefeldu.

Deaflympijské hry se konají samostatně, vždy následující rok po paralympijských hrách. Naše neslyšící výprava se na deaflympiádě poprvé objevila ještě jako reprezentace Československa v roce 1928 v Amsterdamu. První medaili získal československý fotbalový tým – vyhrál stříbro.

V historii samostatné České republiky získala česká výprava dohromady 68 medailí. ■

OTÁZKY A ODPOVĚDI

1) Proč se nejmenuje olympiáda?

Protože je to soutěž neslyšících. Setkávají se nejlepší neslyšící z celého světa, kteří chtějí bojovat o cenné medaile.

2) Kolikátá deaflympiáda to letos byla?

Letos se konala 24. letní deaflympiáda.

3) Jaká jsou pravidla deaflympiády?

Sportovci, kteří se kvalifikují, musí mít minimální hranici ztráty sluchu 55 dB, jinak nemohou soutěžit. Nesmí využívat žádné kompenzační pomůcky – tedy ani sluchadla, ani kochleární implantáty, ani jiné řečové pomůcky.

4) Jak se neslyšící orientují při výstřelech z pistole?

Zvukové signalizace se na deaflympijských hrách nahrazují signalizacemi vizuálními. Fotbaloví rozhodčí mávají vlajkami (na rozdíl od pišťalek), na tratích jsou světelné signalizace místo výstřelů.

DEAFLYMPIÁDA 2022 – MEDAILONKY

MICHAL STANOVSKÝ (zlato)

Úřadující deaflympijský vítěz v maratonu. Narodil se v Ostravě. Od 4 let má kochleární implantát na jednom uchu. Je také úspěšným atletem. Jeho disciplíny jsou běh nebo hod oštěpem. V České republice závodí aktuálně za oddíl SSK Vítkovice. Na poslední deaflympiádě zaběhl zlatý závod v čase 02:33:03. V roce 2021 se stal mistrem světa mezi neslyšícími ve Varšavě v maratonu. Je také českým rekordmanem v běhu na 5000 m a 10000 m. Závodí také v půlmaratonu. Zúčastnil se i půlmaratonu v Praze, který se konal v dubnu letošního roku.

JAROSLAV ŠMÉDEK (zlato – dvouhra + čtyřhra)

Český neslyšící tenista, pochází z Otrokovic u Zlína. Na deaflympiádě ve velkém finále porazil neslyšícího maďarského tenistu Matheho ve dvou setech (6:3, 7:6) a obhájil tak zlato, jelikož v roce 2017 ve dvouhře ovládl deaflympiádu taktéž.

Jaroslav je také deaflympijským vítězem ve čtyřhře s Kateřinou Blaščíkovou a vicemistrem světa z roku 2019. Tenis si zahrál i mezi slyšícími. V roce 2014 byl na MČR mladších žáků a získal zlato. Na letošní deaflympiádě mu ke zlatu pomohl talisman pro štěstí – řetízek s tenisovou raketou, kterou má od přítelkyně.

KATEŘINA BLAŠČIKOVÁ (zlato – čtyřhra)

Česká tenistka, neslyšící od narození. Na jednom uchu má kochleární implantát. Na pravém uchu má od letošního února sluchadlo. Jako malá cvičila aerobik. I kvůli migrénám a hlasité hudbě se zaměřila na jiný sport. K tenisu se dostala díky příměstskému táboru se zaměřením na tenis. A zůstala u něj dodnes. Na deaflympiádě v Brazílii ve velkém finále společně s Jaroslavem Šméděkem ve smíšené čtyřhře ve finále porazili smíšenou dvojici z Taipei a získali tedy zlatou medaili.

LENKA MATOUŠKOVÁ (zlato – hod diskem)

Česká diskařka pochází z Postupic u Benešova. Narodila se se stoprocentní ztrátou sluchu. Na jednom uchu má kochleární implantát, na druhém sluchadlo. V červenci 2017 překonala deaflympijský rekord, když hodila 47,95 m v hodu diskem. I díky tomuto rekordu získala deaflympijské zlato, které pak dokázala obhájit i o 5 let později. Je taktéž mistryní Evropy z roku 2019, kde svůj rekord z deaflympiády překonala na 47,97 m a mistryní světa z roku 2021. Mezi slyšícími sportovci se dokonce stala mistryní ČR. Na deaflympiádě získala zlato i díky tomu, že dokázala o metr a půl v pátém hodu překonat Ukrajinu Ursulenko. A víte, jaký je její rituál? Vizualizuje si hod, aby věděla, jak má ideálně vypadat.

ANNA PANGRÁČOVÁ A MAREK SPILKA (stříbro – orientační běh – supersprint štafety + bronz orientační běh – štafety)

Česká běžkyně, která se orientačnímu běhu věnuje od roku 2015. Pochází z Litoměřic, aktuálně žije v Praze. Působí v České televizi jako koordinátorka a též editorka Zpráv v českém znakovém jazyce. Běh ji začal bavit na vysoké škole, brala ho jako formu relaxace a pročištění mysli. V roce 2015 ukončila studijní pobyt na Gallaudetově univerzitě v USA a přesunula se do Česka, kde se k běhu vrátila. Má sestru Marii, která se deaflympiády taktéž zúčastnila.

MARIE PANGRÁČOVÁ (bronz – orientační běh, štafeta)

Česká orientační běžkyně a sestra nyní dvojnásobné deaflympijské medailistky Anny. Vystudovala Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy. V současné době je pracovnící výzkumu a vývoje Akademie věd České republiky a také působí jako vedoucí 53. skautského oddílu neslyšících Potkani.

MAREK SPILKA (stříbro – orientační běh – supersprint štafety + bronz – orientační běh – štafety + bronz – mužská štafeta)

Český běžec, pocházející z Rakvic v Jihomoravském kraji. V září 2013 byl předsedou České federace florbalu neslyšících. Tam skončil v dubnu 2017, načež se přesunul do Centra pro neslyšící a nedoslýchavé v Praze a Středočeském kraji.

JOSEF PROCHÁZKA (bronz – mužská štafeta)

Jeden z nejzkušenějších českých orientačních běžců, který po deaflympiádě oslavil 50. narozeniny. Orientačnímu běhu se věnuje už 43 let. Pochází z Hané. Žije se svou rodinou u Prostějova. O sluch ho připravily pravděpodobně zarděnky. Vystudoval Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Má dlouhou pracovní zkušenost ve farmacii, kvůli sluchovému postižení toho však musel zanechat. V roce 2013 na deaflympiádě v Bulharsku závodil, v roce 2017 působil v Turecku jako trenér, letos opět závodil a získal bronz. Je dvacetinásobným mistrem ČR v orientačním běhu. ■

JAN SEMERÁD (bronz – orientační běh ve smíšené štafete a mužské štafete + 8. místo v běhu – long)

Narodil se v Praze, vystudoval vysokou školu v Brně i Olomouci. Vede skautský oddíl neslyšících v České republice. Má genetickou vadu od narození. Je jediný neslyšící v rodině. Mistr ČR v klasickém běhu, medailista z MS neslyšících ve smíšené a mužské štafete (1x stříbro a 1x bronz). Na deaflympiádě v Brazílii byl poprvé a hned získal dvě bronzové medaile. Jeho rituálem před závody je uzavření se do své bubliny, aby během závodu udělal co nejméně chyb.

BARBORA VACHOUTOVÁ (bronz – karate)

Vycházející hvězdička sportu neslyšících. Pochází z Písku v Jihočeském kraji. Má percepční vadu sluchu, na kterou se přišlo, když jí byly dva roky. Má sluchadla, nosí je dodnes. Ke karate se dostala ve svých 9 letech díky kamarádce její maminky, která měla syna karatistu. V České republice se zúčastnila i soutěží mezi slyšícími. Na deaflympiádě v Brazílii byla poprvé a hned získala bronz. Dodnes je jedinou neslyšící karatistkou v České republice.

OSOBNOST

TEXT: Veronika Cézová

FOTO: archiv Michala Stanovského

MICHAL STANOVSKÝ: JEDINÁ NEVÝHODA BĚHU SE SLYŠÍCÍMI? NESLYŠÍM, KDYŽ MĚ PŘEDBÍHAJÍ

„Chvilinku, dám si tě na hlasitý odpo-
lech, jo?“

„Jo, v pohodě,“ odpovídá mi na za-
čátku telefonického rozhovoru neslyšící
deaflympijský vítěz, maratonský běžec
Michal Stanovský.

„Omlouvám se, že volám později,
než jsme se domluvili. Zrovna jsem se
vrátila z nemocnice se zánětem zvuko-
vodu. Povedený start prázdnin,“ říkám
Michalovi.

„Jasně, žádný problém... Zánět zvu-
kovodu... Tak ten jsem nikdy neměl,“
odpovídá mi zamýšleně Michal.

Věk? Ten si ještě pletu

Když se ptám na aktuální věk, chvíli
váhá. „Je mi... 29.“

„Měl jsi teď někdy narozeniny?“

„Jo, právě 28. května. Dlouho mi bylo
28, takže než si zvyknu, že jsem o rok
starší, to chvíli potrvá,“ směje se Mi-
chal, který bydlí v Brumovicích u Opa-
vy. Ale když si 1. července voláme, je
právě na Slovensku ve Vysokých Tatrách
na soustředění.

Během rozhovoru se dostáváme
k tomu, že Michal běhá od osmnácti let.

„Nebylo to pozdě?“ zeptám se s úža-
sem jako naprostý sportovní laik.

„Je pravda, že u mnoha sportů je
dobré začít brzo. Ale například u at-
letiky platí, že čím později se začne
se specializací, tím lépe. Pokud se to
uspěchá, dochází v dospělosti u spor-
tvců k častým zraněním. Čím tedy
později, tím lepší výkon je pak v poz-
dějších letech. Běhám tedy od osmnácti

let, ale sportoval jsem celé dětství. Mám
za sebou přípravu v atletice, fotbalu či
stolním tenisu.“

A aby toho nebylo málo, věnoval se
i oštěpu. Protože mu ale podle svých
slov nedával tolik času, přešel v osmnác-
ti letech právě na běh.

Kam to dotáhl, to jsme měli všichni
možnost vidět na letošní deaflympiádě
v Brazílii. V maratonu si doběhl pro
zlatou medaili.

Mistrovství Evropy juniorů? Tam jsem byl přemotivován

Než ale s Michalem pomyslně doběh-
neme pro zlato, musíme se vrátit zpátky
v čase, přesně o deset let...

Konalo se ME juniorů v polské Byd-
goszczi. Běhal necelý rok. A jeho největší

motivací bylo kvalifikovat se právě na tento běžecký svátek. „Jen účast na ME pro mě byla tehdy splněným snem,“ vzpomíná s nostalgii v hlase.

„A cinklo to tehdy na ME? Byl jsi na stupni vítězů?“

„Nebyl. Byl jsem totiž přemotivovaný... Ale byl tam jeden důležitý moment – tehdy mě napadla myšlenka na deaflympiádu...“

Michalovi trvalo deset let, než si svou pílí ten sen splnil. Kvalifikoval se na deaflympiádu. „Někdo se samozřejmě zvládne kvalifikovat za kratší dobu, ale já jsem musel obětovat hodně věcí. A mimo jiné jsem musel pravidelně jezdit na vysokohorská soustředění. Pro všechny běžce je totiž důležité trénovat v horách. Čím vyšší nadmořská výška, tím je méně kyslíku. A tím lépe se simuluje nedostatek kyslíku při maratonu,“ vysvětluje Michal.

Výhra na mistrovství světa

Dva roky zpátky se skokově zlepšil. A na loňském mistrovství světa v polském Lublinu splnil limity pro kvalifikaci na deaflympiádě a zároveň se dostal do první poloviny startovního pole.

V Lublinu nejen že splnil limity, ale rovnou celé mistrovství světa v ma-

ratonu vyhrál. „Chtěl jsem se pokusit zabojet o medaili, šel jsem tam s tím, že si chci splnit nejlepší čas.“

„Já jdu na každý závod hlavně s tím, že si to užiji. Mám to tak mentálně nastavené.“

Na druhou stranu – i přes zdravotní potíže – poctivě trénoval ve Vysokých Tatrách. A krátce před samotnou deaflympiádou v Brazílii se zúčastnil i pražského půlmaratonu. „Zaběhl jsem ho velice slušně. A v tu chvíli jsem si začal věřit, že by to i v Brazílii mohli klápnout.“

Soutěžím převážně se slyšícími

Michal trénuje v atletickém klubu se slyšícími, kde závodí i v družstvech.

Oproti slyšícím soupeřům nevidí ve svém oboru žádné nevýhody. Až na jednu...

„Když mě někdo začne předbíhat, neslyším ho...“

Každý závod si chci hlavně užít

Deaflympiáda už byla na dosah. A Michal nechtěl nic podcenit. A tak jednou z věcí, kterou důkladně studoval, bylo počasí a nadmořská výška. „Zjistil jsem, že bude chladnější, podzimní počasí, což mi vyhovovalo.“

A co rituály?

„Ty žádné nemám,“ směje se Michal. „Já jdu na každý závod hlavně s tím, že si to užiji. Mám to tak mentálně nastavené.“

Závod, to je souhra mnoha okolností. Jedna věc je tvrdá dřina při trénincích. Ale pak jsou tu třeba i soupeři... A v jaké kondici budou, to také může zamíchat s kartami... A samozřejmě do hry vstupuje i štěstí...

A to zjevně neměli Michalovi největší soupeři z Keni. „Přišli k závodu pozdě. Nebyli 30 minut před startem na svolavatelně, tak je nepřipustili na start. V tu chvíli mi došlo, že medaile může být hodně blízko.“

Po 21 kilometrech všem utekl

Po prvních pěti kilometrech se cítil skvěle. „Věděl jsem, že běžím dobře. Ale ještě jsem zrychlil. Soupeři se mě totiž stále drželi.“

V tu chvíli mu také proběhlo hlavou, jestli to všechno vydrží jeho tělo. S doktorkou a fyzioterapeutkou ho musely dávat den před závodem dohromady.

Po 21 kilometrech ale konečně všem utekl... A pak běžel sám až do cíle...

Ve čtyřech letech kochleární implantát

A jak Michal přišel ke sluchové vadě, díky které mohl startovat na deaflympiádě? „Mám vrozenou vadu sluchu. Sluchadla mi vůbec nepomohla, proto mi rodiče nechali dát ve čtyřech letech kochleární implantát.“

První tři roky základní školy absolvoval mezi neslyšícími. Ale stejně jako jeden kamarád, i on později odešel na běžnou školu.

„Neměl jsem tenkrát žádného asistenta a zvládl jsem to. Je ale fakt, že mě pak někteří kluci šikanovali. Bylo to právě po odchodu mého kamaráda na gymnázium. Házeli po mně třeba míč.“

„Bylo to tím, že třeba neměli dostatek informací, co tvůj handicap s sebou přináší?“ snažím se přijít na důvod, proč ho spolužáci šikanovali.

Šikanovali, protože záviděli

„Informací měli dost. Ode mě i od vyučujících. Ale viděno dnešními očima – šikanovali mě kluci, kteří měli problém s výukou i sami se sebou. A záviděli mi, že mám hezké známky. Oni měli trojky, čtverky,“ má jasno Michal.

Přesto let strávených se slyšícími spolužáky nelituje. „Chtěl jsem si to zkusit. Ale je pravda, že se mi tím zpretrhaly vazby s neslyšícími. Vrátil jsem se k nim až v osmnácti letech, když jsem s nimi začal závodit.“

Nástup na střední průmyslovou školu – obor informační technologie – pak byl naprosto bezproblémový. „Spolužáci už byli starší, v pohodě. I se všemi učiteli jsem vycházel.“

Z vysoké školy odešel kvůli borelióze

Telefonujeme spolu bez problémů už více než půl hodiny. A za tu dobu se jen třikrát stalo, že se Michal potřebo-

val zeptat ještě jednou, co jsem říkala. A stejně tak to měl i ve škole. Neměl nejen asistenty, ale ani žádné úlevy. Jen jednu.

„Třeba v češtině jsem měl jedinou úlevu – od diktátu, jinak jsem vše zvládal.“

Měl nakročeno i na vysokou školu. A procházel opět bez problémů, ale ze zdravotních důvodů školu nakonec nedokončil. Chytil boreliózu.

Půl roku bral antibiotika. A dva roky s touto nemocí bojoval. „Klíště jsem chytil doma, pak jel do Vysokých Tater na soustředění. „A tam mi to neběhalo, jak jsem byl zvyklý. Když se mi objevil flek na zádech na místě, kde jsem měl klíště, bylo jasné, že to bude borelióza.“

Školu si však plánuje dokončit.

Zlato – čára přes rozpočet...

První deaflympiáda a hned zlato. Snažím se vžít do kůže sportovce. Je to samozřejmě úžasné, ale... Není to trochu demotivační? „Je pravda, že jsem nepočítal s tím, že to vyhraji,“ směje se Michal. „Takže ano, teď nemám nějaký konkrétní cíl. Ale chtěl bych běžet velké maratony v Americe či Japonsku.“ ■

JOSEF ZEMAN

Těžce nedoslýchavý poválečný tlumočník

Josef Zeman (sedící druhý zprava)

Josef Zeman (1914–1998) byl mezi všemi našimi poválečnými tlumočníky nejvýraznější postavou. Byl velice organizačně schopným a podnikavým člověkem s velkým vlivem na neslyšící.

Narodil se 26. 7. 1914 v Kolíně. Od narození těžce nedoslýchavý, vyučený pasíř (umělecký klempír), byl posledním předsedou Podpůrného spolku hluchoněmých sv. Františka Saleského (1948) a později předsedou Celopražské základní organizace neslyšících Svazu československých invalidů (1969–1986), pokračovatele tradic Podpůrného spolku hluchoněmých sv. Františka Saleského.

Dlouhou dobu vedl kurzy „znakové řeči“ a ovlivnil další generace tlumočníků. V r. 1957 byl zvolen na kongresu v Záhřebu předsedou Mezinárodní komise pro unifikaci znakové řeči. V r. 1988 byl spoluautorem našeho prvního Slovníku znakové řeči.

Zeman se stal naším prvním profesionálním soudním tlumočníkem a byl také prvním tlumočníkem, který se začal objevovat v televizi (v publicistickém pořadu Ozvěny). Spolu s Josefem Pivoňkou se Josef Zeman podílel na prvním školení pro tlumočníky znakového jazyka u nás, které proběhlo na jaře 1961 v Praze a v červenci 1961 v Bratislavě. ■

TO JSME MY

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Jiří Čejka, SNN ČR

TO JSME MY | Denisa Vacková

Sociální pracovnice, operátorka a koordinátorka kulturních aktivit SNN ČR

Kdo jsou ti, kteří pomáhají lidem se sluchovým handicapem? Kteří se denně podílejí na chodu Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR? V našem seriálu vám je detailně představíme.

Dnes vám představíme Denisu Vackovou, koordinátorku kulturních aktivit SNN ČR a sociální pracovnici.

Deniso, co všechno obnáší tvá práce?

Jsem především sociální pracovník a operátor v CZTN. Při „operátorské“ zpracovávám objednávky klientů a zajišťuji jim tlumočnický znakového jazyka.

Jako sociální pracovník vyhodnocuji jednotlivé zakázky klientů a poskytuji sociální poradenství. Také komunikuji s dalšími institucemi a s nimi nastavujeme služby dle potřeb klientů. Samozřejmě tato pozice obnáší i určitou administrativu, například průběžné revize Standardů kvality, zkvalitňování naší služby, vyřizování stížností... Až v poslední řadě koordinuji kulturní akce, které nejsou mojí každodenní náplní práce, ale jedná se o nárazové aktivity – zhruba dvakrát do roka.

Dá se říci, jaké roční období je pro tebe nejnáročnější?

Dříve pro mne bylo náročné podzimní období, nejen že se mění počasí a je dost deštivo, brzy šero atd., ale i tím, že bylo mnoho objednávek (stoupající tendence po prázdninách). Než člověk

najel z toho „prázdninového režimu“, tak to chvíli trvalo. Po období covidu-19 nyní nedokážu říct, zda je nějaké roční období náročné, co se týká práce, je to stále podobná tendence objednávání a vyřizování různých zakázek... Spíš záleží, jak se vyspím a jakou nohou ráno vstanu, než jaké je roční období.

Popiš nám prosím krok po kroku, jak dlouhá cesta je od prvotního nápadu k realizaci představení, které je tlumočené do znakového jazyka a je simultánně přepisováno.

Ono je těžké popsat, jak to jde krok po kroku. Musím vyhledat představení, popřemýšlet, zda je vhodné pro překlad do ČZJ. Následuje komunikace s divadlem a s herci, zda jsou ochotni konkrétní hru vyzkoušet s tlumočnický a zpřístupnit

ji tak divákům s postižením sluchu. A nakonec je nutné vyřešit i finanční záležitosti v SNN ČR.

Pokud divadlo a herci souhlasí a SNN ČR má finanční prostředky, pak je důležité najít vhodný termín pro uskutečnění, poté popsat tlumočnický ČZJ a přepisovatele, vyjednat s herci nebo produkcí scénář a videozáznam pro přípravu tlumočnicků a přepisovatelů, domluvit náhledovou zkoušku (kdy se tlumočníci přijdou na představení podívat a udělat si pár bodů ke scénáři), poté domluvit zkoušku s herci, aby si ujasnili dané pasáže a především vyzkoušeli prostorově jeviště a následně i s osvětlovačem domluvit, jak se bude svítit, protože jeviště musí být víc nasvíceno, aby bylo na tlumočnický vidět.

V neposlední řadě je velmi důležité vytvořit videopozvánku, plakát na akci a samozřejmě propagaci celé akce. Dále evidovat zájemce o vstupenky, řešit s nimi platbu a distribuci vstupenek. Při samotné akci mám vždy na začátku proslov, protože si myslím, že je slušnost poděkovat všem, kdo se na celé akci podílí, a na konci předáváme dárky pro herce, tlumočnický a přepisovatele jako poděkování.

Diváci vždy vidí na konci té cesty nablýskané představení. Co všechno jsi však musela za ty roky „vychytat“? Ať už při komunikaci s vedením divadla, s herci, tlumočnický znakového jazyka či techniky nebo osvětlovači?

Nevím, co je potřeba vychytat, protože při každém představení vypluje něco nového, co je potřeba řešit. Důležité je najít vhodný termín (například v září, kdy se slaví týden neslyšících), vymyslet termín tak, aby se nekřížil s jinou velkou akcí v regionu, nebo v dubnu myslet na to, kdy jsou velikonoční svátky atd. Dále je důležité, aby si herci uvědomili, že nejsou na jevišti sami, ale každý má k sobě dalšího člověka. Tlumočníci si musí s herci ošlapat jeviště, aby do sebe navzájem nevráželi, takže zkouška je více než nutná. Osvětlovači musí myslet na to, že na tlumočnický musí být stále vidět, takže při scénách za šera je potřeba mít vždy trochu přisvíceno, aby na tlumočnický bylo vidět. Jak říkám, vždy se něco nového najde...

S kým všim ve Svazu spolupracuješ?

Spolupracuji s celým týmem CZTN (prezidentka, vedoucí služby, administ-

rativní pracovník, operátoři, tlumočníci, sociální pracovníce v Brně, metodička, externí konzultanti atd.).

„Musím vyhledat představení, popřemýšlet, zda je vhodné pro překlad do ČZJ. Následuje komunikace s divadlem a s herci.“

Celý loňský rok byl ve znamení pandemie koronaviru. Jak ovlivnil tvou práci?

Moje práce nebyla moc ovlivněna pandemií. Sice jsme měli práci z domova, nemohli jsme se potkávat v kancelářích a byl omezen osobní kontakt s klienty, ale když klient potřeboval poradenství, nebyl problém se s ním spojit online přes Skype nebo WhatsApp. Objednávky jsme stále vyřizovali a tlumočníci chodili do terénu po celou dobu, jen to probíhalo za přísnějších opatření – rukavice, roušky, štíty, odstupy, dezinfekce atd.

Jak se podle tebe změnil svět po covidu?

Nevím, jak se změnil svět, moc se o světě nezajímám. Mě osobně to nijak neomezovalo, neomezovalo.

A na závěr... Prozrad prosím, na jaké další kulturní představení se mohou lidé těšit pod taktovkou Svazu?

Na podzim roku 2022 chceme uskutečnit ještě jedno divadelní představení. Více informací nedokážu říct, protože je zatím nevím. Nejspíš to bude v Divadle Kampa. V polovině roku 2023 bych ráda dojednala reprízu představení Domáci.štěstí@hned. ■

Setkání s Veronikou Cézovou a Robertem Grussem

6. červenec 2022 | Host ČRo Ostrava

S Veronikou Cézovou a Robertem Grussem si povídala Kateřina Huberová

21:03

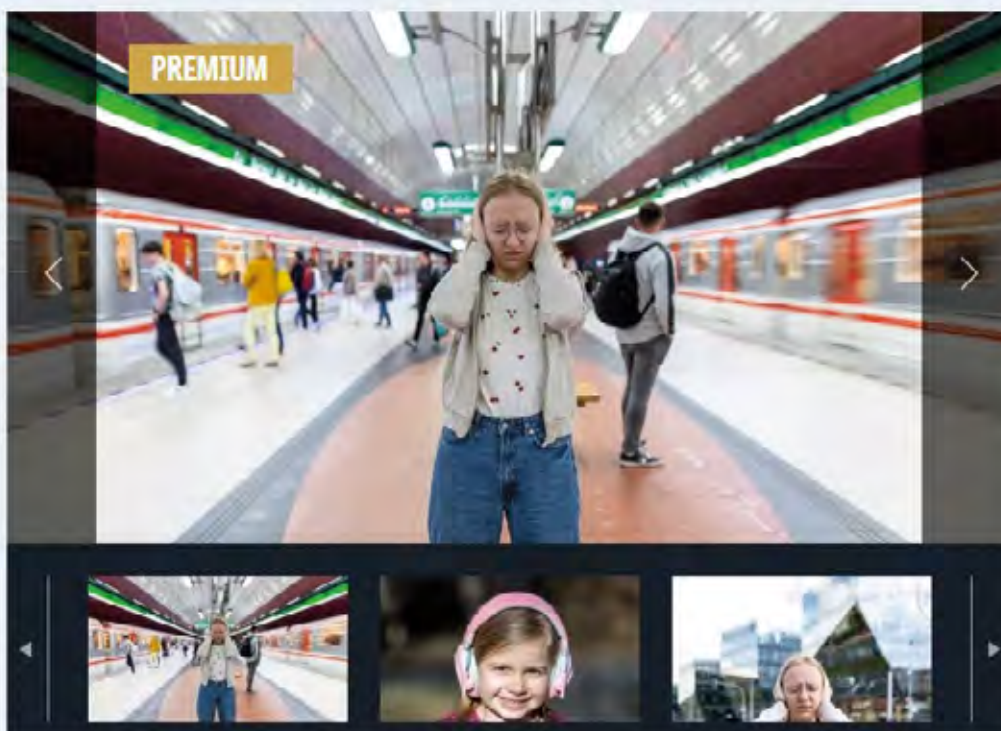

Veronika Cézová pracuje pro Svaz neslyšících a nedoslýchavých. Publikuje jejich příběhy a teď taky putuje po školách a dětem ukazuje, jak si chránit sluch. Do studia dorazila s Robertem Grussem - mužem, který o většinu sluchu přišel.

autor: [Kateřina Huberová](#)

BLESK.CZ

Rockový koncert ji málem připravil o sluch: „Myslela jsem, že zešílím,“ svěřila se Štěpánka (15)

6. srpna 2022 • 05:00

Sdílejte

Sluch je jedním z nejdůležitějších smyslů, které máme. Vzdor jeho významu však často zanedbáváme péči o něj, a přehlízíme i nejrůznější, mnohdy banální rizika.

Ze světa neslyšících

Letní tábor pro neslyšící děti

Ze světa neslyšících

Tábora pro neslyšící se účastnilo i 13 ukrajinských dětí

JIHLAVSKÝ deník.cz

Specialistů na nemoci sluchu je málo

Havlíčkův Brod – Musíte do Jihlavy, slyší často matky, když přijdou do havlíčkobrodské nemocnice s dítětem, že ho bolí uši. Péče o lidi s nemocí sluchu je v Brodě nedostatečná. Alespoň to si myslí předsedkyně oblastního výboru Svazu neslyšících a nedoslýchavých v Havlíčkově Brodě Ivana Kohoutová.

„Když matky s dětmi přijdou do havlíčkobrodské nemocnice, zjistí, že tam žádný specialista neordinuje. Pošlou je do Jihlavy. Ne každá rodina má auto. Cesta vlakem nebo autobusem s malým pacientem je problém,“ dodala.

Podobný názor má Jiřina

Koemanová ze Skorkova, tlu-
močnice znakového jazyka.
„Péče o lidi s nemocí sluchu je
slabá. Pacienti z Brodu musejí
jezdit jinam,“ řekla.

Lékařů v oboru ušní, nosní,
krční (ORL) je málo. Ambu-
lance hlavně v létě omezují
provoz, ošetřují pacienty
pouze několik hodin denně.
Podle mluvčí brodské ne-
mocnice Petry Černo za to
mohou i dovolené. „Na webu
nemocnice je letní rozpis
ambulancí a pohotovosti.
Teď ordinuje hlavně foniatri
(odborník věnující se dia-
gnostice a léčbě poruch řeči,
funkce hlasivek. Zaměřuje se
jak na vrozené zdravotní

problémy, tak i na odstraňo-
vání následků úrazů, pozn.
aut.). Přes léto si lékaři berou
dovolenou, musíme z toho
vycházet,“ vysvětlila.

BĚŽNÁ BOLEST V KRKU

Do ambulancí na vyšetření
se pacienti v Brodě musejí
objednat. Na oddělení ORL
jsou čtyři lékaři a primář. Mají
plně ruce práce. „Někdy na
ošetření chodí lidé, kteří by
problém mohli vyřešit s
praktickým doktorem nebo
specialistou ve městě. Chodí k
nam i pacienti s běžnou bo-
lestí v krku. Nebo takoví, co
vyšetření odkládají a přijdou
na poslední chvíli,“ popsala

mluvčí Černo zkušenoosti
brodských lékařů. Ilodně pa-
cientů z Havlíčkobrodská
opravdu jezdi do Jihlavy. To
potvrdila mluvčí nemocnice
Monika Zachrlová. „Naši lé-
kaři se snaží pacientům vy-
hovět. Ošetří desítky lidí
denně. Objednaných i akut-
ních případů. Když se stane,
že přijde maminka s plačícím
dítětem se zánětem střední-
ho ucha, nebo někdo s krvá-
cením ke konci ordinační
doby, ošetří ho,“ zdůraznila
Zachrlová. Jenže specialistů je
málo. „My zrovna hledáme
lékaře na ORL,“ doplnila Za-
chrlová. (sad) **Více na**

havlickobrodsky.denik.cz

TEXT: Helena Čápková, Jitka Koutová
FOTO: pexels.com

ZVYŠOVÁNÍ KVALITY SOCIÁLNÍ SLUŽBY

V těchto našich článcích se věnujeme standardům kvality v sociálních službách (dále jen „standards kvality“), tedy pravidlům, jak poskytovat sociální službu správně, kvalitně a především s ohledem na potřeby a přání klientů, kteří sociální službu využívají. Dnešní článkem, ve kterém se budeme věnovat poslednímu, 15. standardu kvality, bychom sérii našich článků chtěly uzavřít.

Jak už asi víte, standard kvality č. 1 se věnuje poslání, cílům a zásadám poskytované sociální služby, což je vlastně přehled toho, co, komu a za jakých podmínek daná sociální služba poskytuje a čeho tím chce dosáhnout. Další ze standardů kvality, označený číslem 5, se věnuje tomu, co vy jako klienti od sociální služby chcete – jaké jsou vaše osobní cíle a společně se zaměstnanci dané sociální služby plánujete, jak je v rámci možností té konkrétní sociální služby (nebo ve spolupráci s dalšími institucemi, čemuž se věnuje i standard č. 8) naplnit.

Jistě to víte, ale je dobré si připomenout, že jako klienti máte právo vyjádřit svůj názor na to, jak je vám sociální služba poskytována – ať už se jedná o pozitivní hodnocení, tak také o to, když spokojeni nejste, tedy kritiku či stížnost. Například něco se vám nelíbí, sociální služba nenabízí to, co potřebujete a v době, kdy to potřebujete. Jen přitom mějte na mysli, že něco zaměstnanci a vedení sociální služby ovlivnit mohou (např. otevírací dobu, webové stránky, umístění nástěnky...), něco mohou ovlivnit jen z části (např. počet zaměstnanců) a něco, i přes svou velkou snahu, ovlivnit nemohou (např. zpoždění veřejné dopravy při dopravě na tlumočení apod.).

Mezi standardy kvality jsou i dva, které se věnují personální oblasti – jsou to ty označené číslem 9 a 10. Tyto dva standardy jsou stejně důležité jako všechny ostatní a věnují se tomu, jaké má služba pracovníky (kolik jich má, kdo je komu nadřízený

a co je náplní jeho práce), co tito zaměstnanci mají umět, aby uměli reagovat na cíle služby (a tedy docházelo k naplňování poslání, cílů a zásad stanovených ve standardu č. 1) a potřeby svých klientů (které zjistí při jednání se zájemcem v rámci naplňování požadavků standardu č. 3 a společně plánují s klientem v rámci požadavků standardu 5.

Standards kvality 9 a 10 se také věnují zaučování nových pracovníků (aby se rychle zapojili do poskytování sociální služby a zapadli do týmu k ostatním kolegům a poskytovali službu stejně kvalitně jako dlouholetí pracovníci s bohatou praxí), působení praktikantů, dobrovolníků a dalších externích pracovníků v rámci sociální služby. Zároveň popisuje povinnost pracovníků si předávat informace mezi sebou. Nejedná se však o „drbání“ u kávičky, ale o předávání takových informací, které jsou důležité pro poskytování sociální služby a díky kterým mohou pracovníci reagovat na potřeby klientů, vzájemně se zastupovat a doplňovat se.

Poslední standard, označený číslem 15, je vlastně shrnutím toho, jak služba reaguje na to, co si v předchozích 14 standardech stanovila. Hodnotí to, jak je sociální služba poskytovaná a jestli odpovídá tomu, co si pracovníci služby určili za své cíle, poslání a zásady (dle standardu č. 1). Dále to, jestli se jim daří naplňovat cíle klientů, které společně domluvili v rámci individuálního plánování, nebo je potřeba způsob poskytování sociální služby (nebo něco jiného) změnit. Také vyhodnocuje stížnosti a všechny reakce (i ty pozitivní) od klientů.

Do hodnocení sociální služby by však měli být zapojeni i samotní zaměstnanci (ti dlouholetí i nově příchozí), dobrovolníci, praktikanti i další externí spolupracovníci. Všichni tito lidé mohou mít zajímavé postřehy díky svému jedinečnému postavení v rámci organizace.

Na základě zhodnocení všeho výše zmíněného potom v sociální službě probíhá na další období (jednoho roku i více let) strategické plánování toho, jak bude sociální služba vypadat – co zlepšit, v čem vzdělávat pracovníky, jestli navýšit kapacitu, změnit otevírací dobu, přijmout nové pracovníky nebo některé bohužel propustit atd.

Sociální služby musí umět občas čelit nepředvídaným situacím a reagovat na ně. V posledních pár letech se jednalo minimálně o dvě z nich, které se nějakým způsobem dotkly snad každého z nás. Tou první je dlouhodobý boj s epidemií onemocnění covid-19. Druhou je válka na Ukrajině a příchod uprchlíků na území České republiky (stejně jako do dalších států).

Většina sociálních služeb se musela mimo péče o „své“ české neslyšící (nedoslýchavé, ohluchlé) klienty začít věnovat tlumočení i neslyšícím (nedoslýchavým, ohluchlým) z Ukrajiny. Nejednalo se o lehký úkol a vyžadovalo to mnoho (i strategického) plánování, bylo potřeba přizpůsobit se odlišné komunikaci (a zajistit pracovníky, kteří ovládají ukrajinský znakový jazyk a zároveň se domluví češtinou nebo českým znakovým jazykem), odlišným potřebám (souvisejícím s příchodem uprchlíků z jiného kulturního prostředí) a reagovat rychle

na potřeby těchto lidí, kteří se ze dne na den ocitli v situaci, kterou si do té doby většina z nás neuměla vůbec představit.

Ale všichni s tím nějakým způsobem pracovali a pracují. Jak jistě víte, zpočátku se muselo řešit hlavně pokrytí základních potřeb (vízum, bydlení, zdravotní pojištění). Postupem času se však řešené situace proměňují a nyní se již budou řešit situace podobné těm, se kterými přicházejí „čeští“ klienti. Například tlumočníci tak budou těmto neslyšícím zprostředkovávat komunikaci u lékařů, na českých úřadech, při zápisu do škol a na třídních schůzkách, při zaučování v zaměstnání a mnoha dalších situacích.

Mnoho lidí se (mylně) domnívá, že standardy jsou zbytečnou administrativní zátěží sociálních služeb. Doufám, že vy si to po přečtení našich článků nemyslíte a nyní již víte, že jde o užitečný nástroj. Pokud se s ním správně pracuje, napomáhá tomu, aby poskytované sociální služby byly kvalitní, flexibilně reagovaly na potřeby svých klientů i aktuální situaci a byly moderní i profesionální.

V případě, že budete mít nějaké otázky, náměty a připomínky, budeme rády, když se obrátíte na redakci časopisu Jsem jedno ucho, přes kterou vám budeme moci odpovědět. ■

TEXT: Veronika Cézová

FOTO: Veronika Cézová, SNN ČR

SVAZEM LETEM SVĚTEM

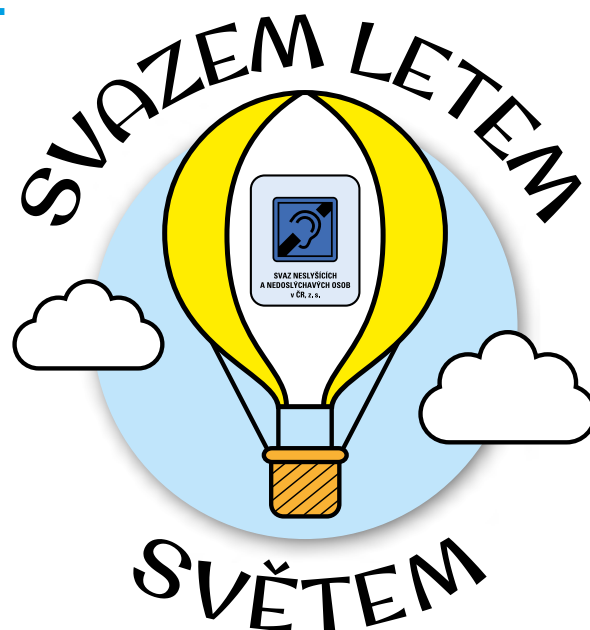
Přinášíme vám novou rubriku, kde vás budeme informovat o aktualitách a zajímavostech ze Svazu neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, největší organizace pomáhající lidem se sluchovým handicapem.

1 | KŘEST KNIHY JSEM JEDNO UCHO 2022

Srdečně vás zveme na křest páté knihy příběhů lidí se sluchovým handicapem Jsem jedno ucho 2022. Knihu se 22 příběhy pokřtíme v pondělí 19. září 2022 v 17.00 hodin v Karolinu Univerzity Karlovy. Záštitu křtu poskytla rektorka Univerzity Karlovy prof. MUDr. Milena Králíčková, Ph.D., radní pražského magistrátu Mgr. Milena Johnová a starosta Prahy 1 Ing. Petr Hejma.

2 | TÁBOR PRO NESLYŠÍCÍ DĚTI

V rekreačním středisku Pod Templštnem se od 8. do 17. července sešlo 70 neslyšících dětí (a 13 neslyšících dětí z Ukrajiny). Děti jsme rozdělili do 10 týmů a hráli s nimi celotáborovou hru na téma Harry Potter! Nechyběl tak samozřejmě ani turnaj ve famfrpálu. Děkujeme za aktivitu Ivetě Melichar, která zajistila, že ukrajinské děti se tábora mohly účastnit díky neziskové organizaci Patron dětí. Díky finančním

1 |

Pozvánka na křest knihy Jsem jedno ucho 2022

Univerzita Karlova
19. 9. 2022 od 17 h v Karolinu

21

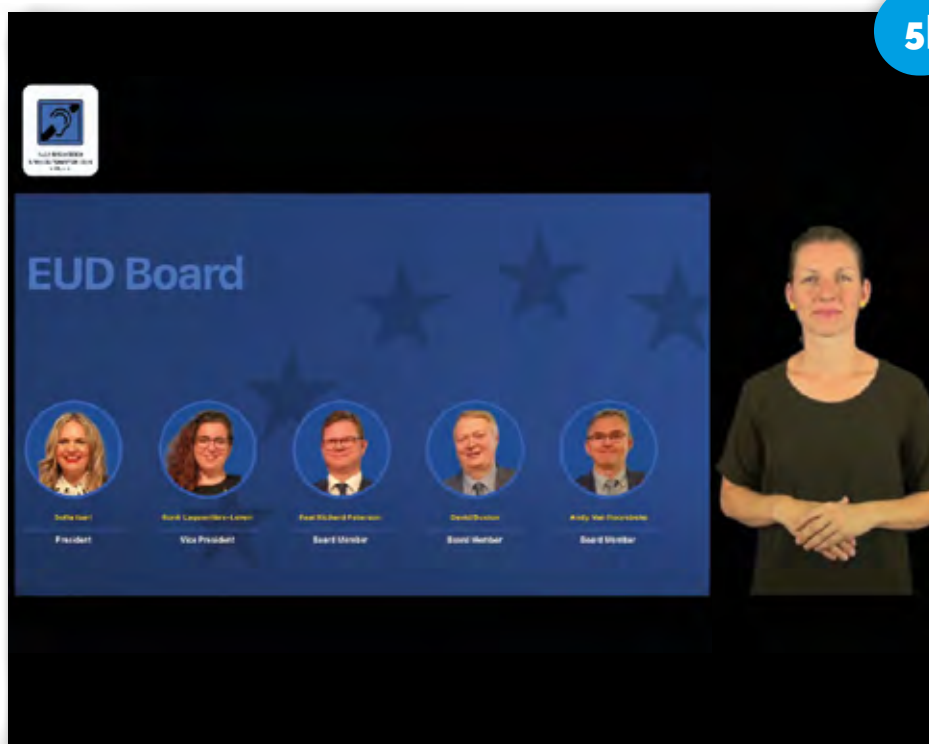
príspevkům neslyšících posílaných na transparentní účet ASNEP, z.s. a díky projektu od Nadace ČEZ jsme dětem mohli pořídit základní vybavení – například spacáky, gumáky či čelovky.

3 | BESEDY NEOHLUCHNI!

I v červnu jsme uskutečnili několik besed na téma ochrany sluchu. Jedna z nich byla v 6. ZŠ Pionýrů ve Frýdku-Místku, kde nás přivítali úžasní zvědaví šestáci. Na besedu s námi zavítal i Robert Gruss, kterému hlasitá hudba poškodila sluch. Jeho příběh najdete v páté knize příběhů Jsem jedno ucho 2022.

4 | WORKSHOPY S LÍDRYŇEMI EUD

V pátek 9. 9. se bude od 16 do 19 h konat setkání a workshopy

51

31

s lídryněmi EUD – novou prezidentkou Sofií Isari z Řecka a novou viceprezidentkou EUD Ronit Leven z Francie. Na programu budou otázky, jaké je to být neslyšící ženou v komunitě neslyšících, v práci, v různých skupinách nebo co mohou dělat jednotlivé státy pro neslyšící ženy. Akce se bude pravděpodobně konat ve škole v Holečkově v Kapli. Bude zajištěno tlumočení českého znakového jazyka/mezinárodního znakového systému a občerstvení pro všechny.

5 SEMINÁŘ S VÝBOREM EUD

V sobotu 10. 9. se od 18 do 20 h bude ve škole v Holečkově ulici konat seminář s novým výborem EUD. Nový výbor byl zvolen na zasedání v květnu ve Francii a v září se v Praze koná první zasedání výboru.

A členové výboru jsou připraveni s vámi diskutovat na téma přístupnost v různých oblastech. Budeme diskutovat o tom, jak to funguje jinde v Evropě, na jaké bariéry my v ČR narážíme, a přitom jinde s tím problém nemají. Jak to dělat, aby nám vláda naslouchala a respektovala naše potřeby. Budete moci poslat otázky předem na konkrétní téma, které vás zajímá.

Odpovídat budou členové představenstva EUD: Sofia Isari

KAMPA NESLYŠÍCÍM!

**Kdy:
v neděli**

25. 9. 2022

od 16:00

**16:00 PŘEDSTAVENÍ MALÝ PRINC
V DIVADLE KAMPA - tlumočené**

Hudebně-divadelní představení podle knihy Antoina de Saint Exupéryho

Hrají Agáta a Martin Duškovi **Vhodné pro děti od 6 let. Ideální pro rodiny s dětmi.**

Příběh pilota, který ztroskotá v poušti na Sahaře. Tam se letec setkává s Malým princem, který přišel z daleké planety, aby si připomněl smysl svého života.

Divadelní představení 150 Kč / vstupenka.
Kapacita je omezená, neváhejte.

Vstupenky si objednejte zde

<https://divadlokampa.cz/program/maly-princ-2022-09-25-16-00-00#content>

– prezidentka EUD (Řecko), Ronit Laquerrière-Leven – viceprezidentka EUD (Francie), Paal Richard Peterson – člen představenstva EUD (Norsko), David Buxton – člen představenstva EUD (Velká Británie), Andy Van Hoorebeke – člen představenstva EUD (Belgie) a Mark Wheatley – ředitel EUD (Velká Británie).

6 | SVAZ NESLYŠÍCÍCH NA ZNAKOFESTU
Náš Svaz se zúčastnil Znakofestu v Kampusu Hyberská. U stánku jsme představili všem návštěvníkům činnost Svazu i jeho jednotlivé projekty.

7 | KAMPA NESLYŠÍCÍM
V neděli 25. září se bude konat v Divadle Kampa představení Malý princ, které bude tlumočené do znakového jazyka. Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, který akci pořádá, vás srdečně zve na hudebně-divadelní představení, které je vhodné pro rodiny s dětmi.

8 | VÝROČNÍ ZPRÁVA
Co všechno se nám podařilo v uplynulém roce? Nahlédněte do naší výroční zprávy za rok 2021! Najdete ji na odkazu www.snn-cr.cz/Vyrocn-zprava-za-rok-2021.html. ■

Svaz neslyšících
a nedoslýchavých osob v ČR, z. s.

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2021

REPORTÁŽ

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Veronika Cézová

VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA, STŘEDNÍ ŠKOLA, ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA V HRADCI KRÁLOVÉ: MÍSTO, KTERÉ VÁS POHLTÍ RODINNOU ATMOSFÉROU

Když vstupuji do dveří hradecké školy pro sluchově postižené, je zrovna přestávka. Po chodbě jdou dva žáci základní školy, znakují a smějí se. Tento výjev jako by charakterizoval celou mou dopolední návštěvu...

Jako první se dostávám do mateřské školy. Ve třídě je pět dětí, kterým se věnují tři paní učitelky. V menší skupince na koberci, kde jsou dva kluci, s nimi asistentka znakuje názvy dopravních prostředků. Ve skupince tří dětí – dvou kluků a jedné holčičky – znakují barvy.

Kluci se hlásí jako o závod, holčička s kombinovaným postižením je mlčky pozoruje. Paní učitelka trpělivě, laskavým hlasem vybízí holčičku k odpovědi. Přestože vidím paní učitelku poprvé, mám pocit, jako bych ji už někde viděla... O pár pater výše se pak od zástupce ředitelky dozvídám, že ta vlídná, „maminčková“ paní učitelka je maminkou Jany Havlové, brněnské osobnosti Jsem jedno ucho... Jak je ten svět malý...

Přesouvám se do tříd základní školy. U pátáků i deváťáků je zrovna český

jazyk. Na prvním stupni mají žáci tablety. Paní učitelka klade jednu otázku za druhou. A žáci bleskurychle mačkají na tabletech odpovědi.

„Jo!“ zaraduje se jeden z žáků. Na promítací tabuli vyskočí pohár s jeho jménem. „Je to skvělý nástroj, který děti baví. A já jako pedagog mám okamžitou zpětnou vazbu, jak děti rozumí učivu,“ pochvaluje si paní učitelka.

Další sedí v lavici vedle žáka z Ukrajiny. Má pro něj česko-ukrajinské kartičky s podstatnými jmény. „Mají to

náročné. Umí ukrajinský jazyk, ukrajinský znakový jazyk a u nás se ještě učí český jazyk a český znakový jazyk,“ vyjmenovává překážky v komunikaci paní učitelka.

Na druhém stupni devátáci zrovna probírají větné členy. „Je tato látka pro žáky se sluchovým handicapem těžká?“ ptám se.

„Je, hodně,“ odpovídá mi bez váhání pan učitel. „Máme proto vytvořený speciální systém výuky – metodiku, který je jedinečný v rámci vzdělávání dětí s hendikepem sluchu v celé České republice,“ říká s hrdostí v hlase.

Když vycházím ze třídy na chodbu, všímám si obrovského plakátu s medailisty z deaflympiády v Brazílii, který si vytvořili sami žáci. S úsměvem ukazují panu zástupci na pět fotek osobností Jsem jedno ucho. Ve chvíli, kdy ukazují na Janu Havlovou, se právě od pana zástupce dozvídám o tom, že ta milá paní učitelka z mateřské školky je její maminka... A to není poslední

známá tvář, kterou v Hradci Králové potkávám...

Poslední zastávkou je Speciálně pedagogické centrum, které funguje při hradecké škole pro neslyšící. Na první pohled člověka ohromí už jen velkorysý pojetí prostor, ve kterých se SPC nachází. Vše je architektonicky zvládnuto s ohledem na potřeby neslyšících, což je další unikát v naší zemi. Důraz byl kladen na kruhový půdorys, veselé barvy či hrací prvky. A nechybí ani ‚průhledné‘ zrcadlo, které mi hned evokuje americké detektivky.

Tady má podobný účel – psycholog se skrze něj dívá na reakce dětí hrajících si ve vedlejší místnosti. V jedné z barevných místností se setkávám s neslyšícím pedagogem Radkem Červinkou. Že vám je to jméno povědomé? Ano, je to manžel Kateřiny Červinkové, kterou jste mohli vidět tlumočit představení Kdyby tisíc klarinetů v Semaforu pro Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR.

Její muž je také neuvěřitelně činný. Nejen, že je to srdcař, který dává zdejším dětem ze sebe maximum. V roce 2019 se zúčastnil ve Francii 18. ročníku mezinárodního kongresu Světové federace neslyšících, kam jel jako reprezentant školy pro sluchově postižené v Hradci Králové.

Jeho prezentace českého vzdělávacího systému a vypracovaný koncept péče o děti se zdravotním postižením zaujala i prezidentku americké Gallaudetovy univerzity ve Washingtonu, jediné vysoké školy na světě, která je určena výhradně uživatelům znakového jazyka.

Můj čas na hradecké škole se chýlí ke konci. Ještě než projdu skleněnými dveřmi, vidím na chodbě v kruhu asi deset – tentokrát – středoškoláků. Smějí se. A vypadají šťastně. Vypadají? Po dopoledni stráveném v této škole VĚŘÍM, že jsou tu šťastní.

Učí je tu pedagogové, kteří do výuky dávají celé své srdce. A na celkové atmosféře ve škole to je znát... ■

Vyšší odborná škola, Střední škola, Základní škola a Mateřská škola v Hradci Králové ve zkratce

V rámci výuky dětí se specifickými vzdělávacími potřebami je k dispozici:

- bilingvní program vzdělávání pro děti s těžkou sluchovou vadou (systém českého znakového jazyka + jazyk český),
- oddělený program výuky pro děti se středně těžkou sluchovou vadou a s kochleárním implantátem (orální systém).

Rodičům, kteří mají nedoslýchavé děti v integraci v hlavním vzdělávacím proudu, nabízí škola prostřednictvím Centra komplexní odborné podpory (CKOP) metodickou pomoc přímo ve výuce, podporu pedagogům, konzultace rodičům, či odbornou pomoc dětem (logopedie, psychologie atd.)

Škola je nositelkou Národní ceny kvality České republiky v programu Excelence (v kategorii Chytré inovace = vzdělávání – věda a výzkum).

TEXT: Veronika Cézová
FOTO: Zdena Beranová, Ilona Kučabová, archiv

BYLI JSME PŘI TOM!

Základní organizace neslyšících Ústí nad Labem

Základní organizace neslyšících Ústí nad Labem uspořádala 16. července výlet minibusem do německého Altenbergu. Další zastávkou byl Bockhausen s krásnými dřevěnými sochami. Cesta zpátky pak patřila unikátní nádrži Fláje u obce Český Jiřetín. Zajímavostí je, že je v této přehradě zakázáno koupání, protože slouží jako zdroj pitné vody pro Most.

Spolek neslyšících Plzeň

Na konci července zavítal Fresh festival se Zdeňkem Pohlreichem do Plzně! A byla u toho i Kristýna Voříšková, která kulinářskou show tlumočila do znakového jazyka!

Centrum pro zdravotně postižené Zlínského kraje o.p.s.

Ještě před letními prázdninami stihli v Centru pro zdravotně postižené Zlínského kraje přednášku Sex ve světě zvířat. Jak se namlouvají zvířata? Jak navazují kontakt, jak začínají randit žirafy, ptáci nebo ryby? Jaké jsou vztahy s potomky? Kdo je největší tahoun a kdo úplný břídil? To vše odhalil Martin Kulda.

Spolek neslyšících Břeclav

Pro horké letní odpoledne 20. července se naprosto hodila naše ochutnávka letních domácích limonád, které byly skvělým osvěžením. Výherci si odnesli drobné odměny a prozradili své recepty.

Pražský spolek neslyšících

Celopražský spolek nedoslýchavých pořádal v Jižerských horách rekondiční pobyt, který sklídl velký úspěch. Všichni účastníci obdrželi knihu Jsem jedno ucho 2021.

Pražský spolek neslyšících vyrazil na začátku července na pobyt, který se konal na čerstvém horském vzduchu. Absolvovali turistický výlet do Pece pod Sněžkou, byli i ve Vrchlabí a v Jánských Lázních!

Základní organizace nedoslýchavých Ostrava-Poruba

Základní organizace nedoslýchavých Ostrava pořádala na začátku července tradiční rekondiční pobyt na Prostřední Bečvě. Pobyt se povedl na jedničku!

ZKVALITŇUJEME SOCIÁLNÍ SLUŽBY PRO NESLYŠÍCÍ V PRAZE

CZ.03.2.63/0.0/0.0/19_099/0015356

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Zajímá vás, co je nového v projektu *Zkvalitňujeme sociální služby pro neslyšící v Praze*? Největší novinkou je, že jeho realizace byla ke dni 30. 6. 2022 úspěšně ukončena. Nyní již žádné aktivity projektu neprobíhají a jsou pouze zpracovávány výstupy z projektu.

Od uzávěrky posledního čísla časopisu (v polovině května) do konce projektu však nějaké aktivity proběhly, a to **6 konzultací na téma upřesnění práce s konkrétními klienty** sociálních služeb a **závěrečná konference projektu** (31. 5. 2022).

Těchto **6 konzultací** bylo rozděleno mezi sociální služby CNN a CZTN tak, že CZTN mělo k dispozici 2 konzultace a CNN celkem 4. Obsahem každé z konzultací bylo společné hledání způsobů, jak klientům dané sociální služby ještě lépe pomáhat řešit jejich nepříznivou sociální situaci a kdo s nimi může při jejím řešení spolupracovat (např. další sociální služby, veřejné instituce...).

V každé sociální službě to však znamenalo trochu něco jiného, protože na každou sociální službu se obracelí klienti v odlišných situacích. Konzultace probíhaly pod vedením zkušených odborníků z praxe, které si vybraly samotné sociální služby. Všechny konzultace trvaly 4 hodiny a byly hodnoceny jako velice přínosné.

Proběhla také **závěrečná konference** projektu, a to dne 31. 5. 2022. Tématem konference byla *Sociální práce s lidmi s různým sluchovým postižením aneb co z naší práce dělá sociální služby*.

V rámci konference byla sdílena dobrá praxe z poskytování sociálních služeb pro osoby se sluchovým postižením, zhodnocení projektu a také odborné příspěvky ohledně dalších možností ře-

šení nepříznivé sociální situace klientů sociálních služeb.

Účastníci měli možnost zhodnotit konferenci formou online dotazníku. Děkujeme všem, kteří se do hodnocení zapojili. Nejvíce se účastníkům líbil praktický příspěvek o komunikaci s osobami s kombinovaným postižením a také popis fungování jedné z organizací, která v poslední době prošla velkými (pozitivními) změnami. Téměř všichni z hlasujících uvedli, že si odnesli něco pro svou praxi, takže konference byla úspěšná.

Protože došlo k ukončení realizace projektu, tak bych zde ráda stručně shrnula, co a kdy bylo v rámci projektu realizováno. Podrobněji je popis aktivit projektu popsán na webových stránkách (www.snncr.cz/Co-vsechno-probehlo-v-ramci-projektu-1.html).

- Vyhodnocení každé ze 4 sociálních služeb (zima 2020 až jaro 2021)
- 20 konzultací s cílem aktualizovat standardy kvality (únor 2021 až duben 2022) – každá sociální služba měla k dispozici celkem 5 konzultací
- 4 akreditované kurzy (březen 2021 až únor 2022)

- 4 neakreditované semináře (květen 2021 až duben 2022)
- 4 mezioborová setkání (prosinec 2020 až duben 2022)
- 7 konzultací na téma upřesnění práce s konkrétními klienty (červen 2021 až červen 2022)
- Závěrečná konference (31. 5. 2022)

Ještě jednou děkuji všem, kteří se do projektu zapojili – buď jako účastníci (zaměstnanci CNN, o.p.s. nebo CZTN), nebo jako externí odborníci, tlumočníci, přepisovatelé, facilitátoři a jiní.

Pevně doufám, že projekt naplnil jejich očekávání a účastníkům poskytl podporu k tomu, aby poskytovali sociální služby ještě o maličko lépe, než to dělali předtím...

Na základě podpory vzájemné spolupráce v rámci SNN v ČR, z.s. (mimo projekt Zkvalitňujeme sociální služby pro neslyšící v Praze) bychom vás rádi pozvali na online setkání určená pro zaměstnance sociálních služeb SNN v ČR, z.s. jeho pobočné spolky a obecně prospěšné společnosti s ním spojené.

Setkání se uskuteční dne **20. 9. 2022 od 9 hodin pro sociální pracovníky, pracovníky v sociálních službách a tlumočnický** a poté **18. 10. 2022 od 13 hodin pro ředitele a vedoucí sociálních služeb**.

V případě zájmu o účast na jednom ze setkání kontaktujte Mgr. Helenu Čápkovou (capova@snncr.cz). ■

Zdroj: <https://www.miavalleisarco.it/de/zusehen/fortedifortezza/>

SOBOTA–NEDELE
17.–18.
ZÁŘÍ 2022

SVAZ NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYŠAVÝCH OSOB V ČR,
KO BEROUN POŘÁDÁ VÝLET NA PEVNOST

FRANZENSFESTE FORTRESS
V ITALII

A MĚSTEČKO **KUFSTEIN**
V RAKOUSKU.

Cena: **3600 Kč**
v ceně je zahrnuta doprava
+ jedna noc ubytování/
cena se může navýšit
dle ekonomické situace/

Beroun: Ivana Neuschlová ☎ 721 173 117
✉ ivaneuschlova@centrum.cz

Info

Praha: Denisa Lincová ☎ 608 557 938
✉ denisalincova@seznam.cz

NADACE ČEZ

SOBOTA
24. 9.
2022

**SVAZ NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB V ČR
KRAJSKÁ ORGANIZACE ZA PODPORY NADACE ČEZ POŘÁDÁ VÝLET
DO POSTŘIŽINSKEHO PIVOVARU NYMBURK.**

Odjezd

8:00 Beroun

8:30 Praha metro Stodůlky

Cena **300** Kč,
cena zahrnuje dopravu a vstup.

Zdroj: <https://www.kudyznudy.cz/aktivita/frabaluv-postrizinsky-pivovarek>

Beroun: Ivana Neuschlová 📞 721 173 117
✉ ivaneuschlova@centrum.cz

Praha: Denisa Lincová 📞 608 557 938
✉ denisalincova@seznam.cz

29. 10. SOBOTA
2022

SVAZ NESLYŠÍCÍCH A NEDOSLYCHAVÝCH OSOB V ČR
KRAJSKÁ ORGANIZACE ZA PODPORY NADACE ČEZ POŘÁDÁ
ZÁJEZD DO

ELEKTRÁRNY TEMELÍN.

Odjezd

7:45 Praha metro Stodůlky

8:15 Beroun

Cena: **250 Kč**

Těšíme se na Vás

Beroun: Ivana Neuschlová 📞 721 173 117
✉️ ivaneuschlova@centrum.cz

Info

Praha: Denisa Lincová 📞 608 557 938
✉️ denisalincova@seznam.cz

KAMPA NESLYŠÍCÍM!

Kdy:
v neděli

25. 9. 2022

od 16:00

16:00

PŘEDSTAVENÍ MALÝ PRINC V DIVADLE KAMPA - tlumočené

Hudebně-divadelní představení podle knihy Antoina de Saint Exupéryho

Hrají Agáta a Martin Duškovi **Vhodné pro děti od 6 let. Ideální pro rodiny s dětmi.**

Příběh pilota, který ztroskotá v poušti na Sahaře. Tam se letec setkává s Malým princem, který přišel z daleké planety, aby si připomněl smysl svého života.

Divadelní představení **150 Kč / vstupenka.**
Kapacita je omezená, neváhejte.

Vstupenky si objednejte zde

<https://divadlokampa.cz/program/maly-princ-2022-09-25-16-00-00#content>

Kukátko

ZÁŠTITU HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

nad křtem a knihou

Jsem jedno ucho 2022

Pořádanou organizaci Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z. s.
dne 19. září 2022
v Praze

přejímá

Mgr. Milena Johnová
rađní hlavního města Prahy

v Praze dne 20. června 2022

Svaz neslyšících a nedoslýchavých osob v ČR, z.s. | Karlínské náměstí 12, 186 03 Praha 8
IČ: 00676535

Redakční rada: Veronika Cézová | šéfredaktorka,
Šárka Prokopiusová, Pavlína Spilková

Grafika: Tereza Kawuloková

Jazyková korektura: Tereza Kawuloková

Překlad do ČZJ: Monika Goldefusová, Pavlína Spilková,
Iveta Melichar, Gabriela Pecová

Technická podpora: Marek Spilka, Tomáš Zbavitel

Titulní foto: Michal Stanovský

ISSN 2694-9156 (Print)

ISSN 2571-2233 (Online)

Devatenácté číslo vyšlo **14. září 2022.**

ŽIVOTNÍ JUBILEUM RADKA KLINDEROVÁ

50

Foto: archiv Radky Klinderové

Radka Klinderová, naše úžasná kolegyně, zástupkyně ředitele SNN ČR, oslavila 19. března nádherné jubileum.

Milá Radko, přejeme ti všechno nejlepší, hodně zdraví, štěstí, lásky, radosti (a co nejméně starostí) s patnáctiletou dcerou Adélkou a ať máš pořád důvod k úsměvu!